Kristna dikter och psalmer

av

Lars Larsen

litteraturens munk,
ständige sekreterare i Döda Akademien

2007

Till Poul Madsen

Förord

I detta häfte har jag samlat ett urval av mina kristna alster alltsedan jag började skriva dikter i adertonårsåldern. Jag sätter stort värde på min specifikt kristna/ religiösa diktning, ända sedan den började. Psalmerna är tonsatta av mig, om inget annat anges. Mina tonsättningar finns inte nerskrivna, de lever sitt eget liv.

Lars Larsen, Stockholm 7.8.07

Första delen: psalmer

Småbarnets psalm

(mel. från en sång i Jehovas Vittnenas sångbok Kingdom Melodies)

Gud, du som ej kan rymmas i ord,
Du som uppfyller himmel, jord.
Kan jag väl tala om dig, Far?
Annat än som ett lite barn?
Kan väl en skapad människa som mig
Fatta nå´t så oändligt som dig?
Men på mitt ringa småbarnspråk
låter du mig få draga min stråk.

Fader, hur är din enhet dock stor!
Allt hos dig samlas kan i ett ord:
Kärlek, det är det ord från dig
Varvid du öppnat har för mig
Allt vad du är, och allt vad du har,
Förr jag ej fattade vad det var.
Men när jag såg en korsfäst man.
Då evighetens förlåt försvann.

Fader, hur ljuv din kärlekssång är!
Sjungen för mig i Storebror kär!
Kärleken lyser över mig.
Värmer min kalla själ för dig.
Mjukhet och sanning, värme och ljus
Sprider din kärlekssol i vart hus.
All jordisk skönhet bleknar här,
När jag får se hur skön, Gud, du är!

O, du min Gud, min älskade Gud,
All min beundran vinner du!
Därför jag stå för dig så stum,
Ord känns så usla i min mun.
Tidlösa evigheter blir ej
Nog till att lära allting om dig.
Du är så stor, oändligt stor!
Över dig jublar himmel oc

Påskpsalm

Allt som tåras och allt som sänker,
allt som vid gravarna står.
Allt som Sisyfos tänker,
allt som står vid skrifternas bår;
Jesus Kristus Guds ende son
har av jorden fått doft i vår.

Du som står där som minnet blänker,
du som är borta och spår.
Du som Lukas bestänker
med en gravskrift, ett öppet sår;
Jesus Kristus, Guds ende son,
du av jorden fått doft i vår.

Sinai

min muskel, min mjuka barm
urskog, dallrande i min arm
där min vildgosse springer med vindarnas steg
på en mark som Befrielsen härdat så seg
som ett barns skelett
skälver mitt berg så lätt
av all vildgrön mjukhet som det prytt och klätt

två tavlor av stenigt bud
jag i fjället hör dova ljud
är det den Eld i vars livmodersflod
jag med kosmos från evighet lekt i
ömhet från skapande blod

De evige armer

Höylovet, höylovet er du!
Du evige, eldgamle Gud!
De evige armer her nede mig favner,
du er meg en tillflykt, O Gud!
(5 Mos. 33,27)

Som moder sitt diende barn,
du kan meg ei glemme, o Far!
Om hun kunne glemme, så glemmer du ei,
så grenselöst elsker du meg!
(Jes. 49,15)

Du opphavet, skaperen er,
derfor er du alltid meg naer.
Jeg lever, jeg rörer mig, ånder i deg,
du alltid skal vaere hos meg.
(Apg. 17, 28)

Höylovet, höylovet er du!
Du evige eldgamle Gud!
I armene dine jeg evig får vile,
i evighet tillbede deg.

Farväl du gamle Adam

(mel. Farvel du brede strede)

Farväl du gamle Adam, jag vill ej mer dig se!
Du har mig gjort så mycket ont, jag orkar inte mer.
Gå till din plats, din rätta plats, som är på korsets träd.
Besegrad där du en gång blev, din dödsdom där du led.
(Rom. 6,6)

Farväl du gamle Adam, nu får jag vila ut.
Från all din plågas bittra eld jag vilar ut hos Gud.
Jag somnar in i Faderns famn från allt ditt bråk och larm.
Nu ser jag mig som död för dig, men blott för Herren varm.
(Rom. 6,11)

Farväl, du gamle Adam, jag bryr mig ej om dig.
Du har ju ej ändå den allra minsta rätt till mig.
På Golgata, där blev jag fri från allt ditt slaveri.
Nu tillhör jag min Frälsare, och är hos honom fri.

Farväl du gamle Adam, kom ej tillbaka mer.
Men kommer du på nytt igen, jag upp mot himlen ser:
Min Jesus vann, min Jesus vann, för evigt över dig!
Hos honom jag min räddning fann, du mer mig plågar ej.

Guds vilja

(mel. av Ruben Schytt)

Låt mig Guds vilja besjunga få,
På hjärtats djupa strängar slå,
Om all dess skönhet stor
För var och en som tror!
Min själ förälskad uti den blev
Den dag dess inre väsen jag fick se.

Först var Guds vilja så tung för mig,
Den bara krävde, nåd fanns ej.
Jag aldrig godkänd blev,
Och jag fick aldrig fred!
Jag sjönk blott under bördan ned,
Jag var förtappad! O, hur själen led!

Men så en dag lät en man mig se
En kulle, krönt med kors för tre,
Och där jag, mörk i håg
Guds viljas inre såg!
Jag såg vad viljan hans var för mig:
Att famna mig, och ta mig intill sig.

Alltsen’ den dagen Guds vilja är
Min själs omättliga begär,
Jag längtar efter den!
O, mat från himmelen! (Joh. 4:35)
Guds vilja, du är för evigt min,
O, älskade, mig evigt till dig bind!

I vardagskampen, Guds vilja kär,
Att känna dig min längtan är.
O göm dig ej för mig!
Jag söker efter dig!
I alla livets detaljer små
Låt mig ditt väsens djuphet känna få!

Var dag jag uti Guds viljas ro,
Så ljuvt mig gömmer, trygga bo!
Jag aldrig mer vill ut,
Intill mitt liv är slut!
Din viljas armar, min Fader kär,
De lugnt och tryggt till himlens hem mig bär.

Min store förebedjare

(Mel. av Miguel Robaina)

Min frälsare lever i förbön för mig,
Om dagen, om natten, var stund och var tid.
O, djup utav kärlek, Den Höga Majestät
Vill bedja för en sådan människa som mig.

Refr: Beder för mig, beder för mig
O, tänk att min Frälsare beder
för mig.

O, Herre, jag häpnar vid tanken därpå
Vem är jag, att du kan mig komma ihåg?
O, Herre jag är blott ett stoft inför dig,
Och ändå du beder outtröttligt för mig.

Så vill jag då fröjdas, o saliga hopp!
O, böner, som drager från synden mig opp!
O, kärlek som smälter själv hårdaste is,
Och får mig att sjunga min Älskades pris!

När räddad till himlen jag kommer en gång,
Då skall jag uppstämma en ny tackesång
Till Kristus för alla de böner han bad,
Som räddade hem en sån människa som jag.

Luciapsalm
(Mel. av Miguel Robaina)

Midvinternattens sång, buren av stjärnor
faller som stilla snö över tärnor.
Ned genom seklernas minnen av ljuset
faller den, löser sig upp i bruset:
Sankta Lucia! Drottning av jorden,
kom med din vita tröst till oss i Norden!
Stilla hon skrider för att befria;
Sankta Lucia, Sankta Lucia.

O, helga Skönhet

O, helga Skönhet, som uti Dig rymmer
All skönhet jag i denna världen fann.
Fastän ett jordiskt skal Din skönhet skymmer
Du min hängivenhet för evigt vann.

Äre väre deg, vår Gud

(Mel. Skriv deg, Jesus på mitt hjerte)

Äre väre deg, vår Gud
Du som var, som er og kommer!
O, min sjel vil rope ut!
Halleluja, du er konge!
Du den förste og den siste,
Du din makt skal aldrig miste!

Hellig, hellig, hellig
(Mel. Julesang)

Hellig, hellig, hellig er Herren Gud allmektige!
Du som var og er og kommer, troner ifra evighet!
Stor er du, o Majestet, Herskeren i kjärlighet!
/: Fader, jeg vil tilbe deg, i deg jeg vil nedsenke meg. :/

Du er min Gud
(egen melodi)

Du er min Gud, du er min lovsang til evig tid!
Du er min Gud, og du den samme forblir alltid.
Derfor min Gud, kan jeg ei slutte å love deg,
Synge om deg, synge om deg på all min vei!

Dödskyggens dal kan ikke stille min jubelsang.
Veien så smal, kan ikke kvele min harpes klang.
Enn ei et fall makter å slukke min lovsang, for:
Du er min Gud, du er min Gud, hvor jeg enn går!

I kroppens nöd, kan jeg ei slutte å love deg!
Selv uten bröd, kan jeg ei slutte å love deg!
Sykdom og död makter ei slukke min lovsang, for:
Du er min Gud! Du er mitt alt! Hvor jeg enn går!

Lovsyng ham himmel, jord!

(Mel. Kom la oss prise Gud,
sångboken Herrens Veier nr.)

Nu la oss prise Gud!
Lovsang la bryte ut!
O, halleluja! Opphöy vår Gud!
Han vår Fader er,
Har oss kjär.

Kor: Lovsyng ham himmel, jord!
For Herren kun er stor!
Ingen er som han,
Pris hans navn!

Herren er underfull!
Jeg av jubel er full!
O, Halleluja! Han er mitt gull!
Alt i ham jeg har,
Gud, min Far!

Lov ham, hans englehär!
Lov ham, allting som er!
O, Halleluja! Gud har oss kjär!
For han har oss skapt,
Pris hans makt!

Fall for hans trone ned!
Opphöy ham, og tillbed!
O, halleluja, i evighet!
Se hvor stor han er!
Lov frambär!

Smaken

O, Jesus, låt mitt hjärta få
En sådan smak av dig
Att dag och natt du vara må
Omistelig för mig.

Då blir min prövnings mörka grav
Till Sarons blomsterdal.
Då blir min ringa arbetsplats
Till himlens tempelsal.

Då har jag ej behov av mer
I tid och evighet.
Du är mitt allt, min räddningsman,
Som döden för mig led.

Då kan jag inte leva mer
En dag förutan dig.
Om hela världen stred emot
Min själ dig slipper ej.

*(första versen är hämtad/översatt från en
gammal dansk psalmvers avB.C.Lund)*

Hjem

Hjem, fra dette fengsel
Gråter min sjel utav lengsel.
Hjem, hvor jeg får hvile
Ut fra all dissharmoni.

Hjem, hvor ikke lenger
Synder og feilgrep meg stenger.
Ei lengtende drömmer
Plager mitt arbeide mer.

Hjem, hvor jeg med alle
Fiender, venner får tale.
Ei trangsynthet, stivhet
Plager vår samtale mer.

Hjem, hvor jeg får läre
De ting som her var for sväre
Ei grubbelets dunkel
Plager mitt studium mer.

Snart, snart er du hjemme,
Hjemme ved målet der fremme.
Det rekker ei lenge.
Gråt ei så sårt da, min sjel.

Morsdagssalme

Til gjenskinn av Guds vesen
Ble mennesket skapt av Gud.
I alt ham lik å väre,
Det var vår skapers bud.

Ja i sin skapers bilde
Ble mann og kvinne skapt.
Men akk det skönne bilde,
Det gikk i fallet tapt.

Dog ble det ei helt borte,
Dog ble igjen en rest.
I moderkjärligheten
Den syns meg stråle mest.

Se på en jordisk moder
Med barnet på sin arm
Se om du ei oppdager
Ett gjenskinn av Guds barm.

Som moren for å redde
Sitt barn fra dödens garn
Selv gjerne går i döden,
Hun elsker så sitt barn,

Slik gjorde Gud, vår Moder,
På Golgata en gang
For sine barn å redde
I Sönnen der han hang.

Andra delen: dikter

Jag drömmer

1

Jag simmar i helig guddomssubstans,
men vet det ej -

Två spröda andens känselspröt hänger
Stupade över min pannas
slagfält;

Blodstänkta törnrosor –
Vem har förgiftat er
med det gamla
adamsäpplet.

Narcisser i vinternatt,
vakna!
Jag står inte längre ut
med detta sömngående
luffarliv,
bultande förtvivlat
på verklighetens mässingportar –

Öppna, ni Jerusalems portvaktar!
Ty jag står här omsluten
av ett livspyrande eldhav
av alla älskares sammanlagda
älskog,
men mina antenner
är fjättrade
till en kall och öde ö –

Älskog –
Skog av älvar!
Varför gick jag vilse i din dans –

2

Vart milligram av luft jag förtär
är späckad av en okänd varelses
späda själsliv.
Jag andas i hans medvetande,
dricker hans hjärtesaft.

Hans underligt smekande
andedräkt
är det där hemlighetsfulla
i varje syremolekyl
som ger blodet dess andande
röda liv –

Och likväl
likväl
likväl
vandrar jag drömmande
i Sarxios hägrande skymningsland –

O evighetsfängelse!
Jag går här ännu och snickrar dina väggar,
snickrar mig själv.

Ögonbindel –
Jag sitter här ännu och väver ditt tyg
Väver min egen varelses
spindelnätsfängelse av
egofibrer.

Jag ropar och väver,
väver och ropar,
ropar, ropar.
Väver min mänsklighetstrasa
ännu litet högre upp.
Viftar över folkmyllrets oceaniska
ödemarker.

Jag hör vindarna sucka
en sakta viskande röst
i fjärran skymningen:

”Marken täcks av blommor,
sångens tid är inne,
turturduvan hörs i vårt land.
Fikonträdet får kart,
vinstocken går i doftande blom.

Kom, min älskade,
min vackra flicka, kom ut (Höga visan 2:12-13)

Kom ut ur din verklighet
in i min verklighet”

Verklighet – vad är det –

Jag ser honom ej,
ser bara fotspår med levrat blod –

Syndabekännelse

O, MÄNNISKA! JAHWE!
Jag är Guden!
Guden jag snickrade mig själv –

Jag klistrade den på eterns hölje
med Feuerbachs hån i nacken.
Jag ropade ”Ära! Pris dig följe!
Och böjde mig ner till backen.

O, MÄNNISKA! JAHWE!
Jag är Guden!
Du är människan,
som tvättar blodspår
efter Majestätets vandring
över släktenas själalandskap.
Jag är Guden.

Jag tror

Text: Matt. 9:1-8

”Dina synder är dig förlåtna –”
”Hädelse! Bara Gud kan dem förlåta!”
Rabbi Jojariv är ursinnig,
pekar på bokrullen i sin hand,
glor mörkt på snickar-rackarn.

Sedan går han hemåt på Kafarnaumsgatan
barnatrygg på sin tro,
– för han tror ju
på sitt gamla
testamente.

”Så lyder det heliga evangeliet – ”
Jag slår ihop boken och suckar stilla:
”Jag tror, Herre. Jag tror”,
pekar på boken i min hand,
min strålande blick sveper över folket.

Sedan går jag hemåt på biskopsgatan,
barnatrygg på min tro –

En lekande Puls i lönnlövet
börjar vart steg jag tar –
Ett förlåtande Anlete bär mig
i emotkommande människobröst
som pekfingret bär sin nagel –

Men jag märker det inte

– för jag tror ju
på mitt nya
testamente.

En roman

Jag ville bli en roman
Skriven på Ditt hjärta.
Jag ville låta dig viska den för mig
Varje kväll.
Så att den skulle bli köksbordet.
Och diskbänken
Och aldrig ta slut.

cellprat

när bönens innehåll har blivit livet
disktrasan
en pedal på min väg till skolan
majsgröt

då pratar vi med varann med bruset
av cellernas färd mot ljuset

En dröm

Varför är det så stilla mellan oss –
Varför händer det ingenting.
Varför kan andra älskare
hitta på så mycket med varann –
Men vi kan inte.
För vår kärlek är inte verklig.
Bara en dröm.

Varför kan vi aldrig skoja med varann.

Varför sitter jag ensam vid köksbordet
och äter min biff.
För du är inte intresserad av mat.
Bara religiöst högprat.

Varför sitter jag ensam och gnagar
på ben av Tillich och Barth.
För du är inte intresserad av vetenskap.
Bara av blindbocks bibelskap.

Varför är du inte intresserad
av nästan någonting jag gör?
Varför är det så få hobbyn vi kan dela?

För att du bara är en dröm.
Vi passar inte ihop.
Förbannade fantasigud.
Jag tror jag måste söka en annan gud.

och jag skall måla himlen blå med sot

valven öppnar sig
atomerna klär av sig
din spröda nakenhet är oemotståndlig!
musikens toner skalas
för den nya sångens grytor
havsspegelns silver stönar i eldens kåthet
där vinden gungar gungbräde med döden

fjäll!
blygdes du inte mer för dina bröst
svaghetens kraftfält
med topparna borrande
hål i evighetens pansar
din doft är fradgande som krutets
självförintande friarrop
ropa ej förbi mig
för du är droppen
dödens elkabel
paradoxalitetens spänning till
Ande-dynamiten

Och jag skall måla himlen blå med sot
jag skall måla fram min nakenhet
så den kan krypa in under din hud

för den kommer!
den kommer, den fruktade
efterlängtade
svaga styrka
dödens liv
skall stöna
blixtens stön!

och vi skall somna

dina virvlars hav

GUD
när du klättrade ner på tonernas bräckliga stickor
dansade du med luftens vågor
dök du i kapp med vindens söner
lekte du med mitt hår
surfade du på dess skummande kam
skallade ditt skratt som min själs danssteg
och min trumhinna var dina virvlars hav

Att simma i Gud

Bäste finns ka! när man
ate- ting ri- då ser leende ...
ist. gen ame- än - till- vemodigt
Li- in- till Men baka derligt,
vet där ma ten. så ett und
är lus kom- bå- vis- med
som Tel- men ko kar vet
en en blindgata. av en kyr- strim- ha
stor för ten di- på man r
laby- upp kan- In- ten ef-
rint. gå över mot kan- ter alla öve-
Ibland som att glida vidare utför med sim- tag

Michelangelos bön

måla dig fram
ur dunklet i ingemannsland.
måla dig fram
med döden som penna i hand.

för jag vill ta på din munn
öppna dess brunn,
andas ditt ögas ljung.
viska svalornas sus
i ditt havsöras krus,
så jag kan ta på din stämmas brus.

måla mig fram
ur skammen av otrygghetsband.
måla mig fram
med döden som penna i hand.

för du vill ta på mitt hår,
öppna mitt sår,
vädra min ryggrads bår.
lulla granarnas sus
för min cembalos dus
så du kan ta på dess sussande brus.
– – –

okända papper
av dimmor och ändlösa hav:

måla oss fram
så vi kan ta på varann

min lilja är så mänsklig

lilja
din blomma är ej din klädnad
som mina blommor
din blomma är ditt väsens nakenhet
stjälkens blod för mig utgjutet

åt en naken Gud

varför klädde du av mig
framför en säng av brända skogar

ej blott bomullstyget tog du
min Gud tog du
mitt evangelium
min tro på ljusets seger

var det, min skapare
för att min nakna hud
skulle möta din nakna hud

låt mig få trotsa

härska mig
med dödens spira
ut ur ditt herradöme, Herre

så att jag
med livets spira
kan få trotsa mig in igen

poetens död

o, gudaniagarafall
av tusen människodroppar!
jag böjer mitt huvuds förfall
och låter era kroppar
beskära mig i nacken
som en vingårdsman
poetäran i backen
ett med människan
skall mitt diktarblod med tusen sjöar blandas

där havsläpp och strandläpp möts

att dansa ner solen på stranden
med tusen osynliga kärlekstrådars rörelser

att låta havet kyssa själens strand
med tusen svall från mörka gudomsdjupet

att själv vara en våg på havet
som kysser din strand
kysser hela världens strand

att själv vara en sol vid stranden
som dansar tusen oroliga människobarn
ner i havsdjupets evighetsvagga

tusen, tusen kyssar
kastar solen smörgås helt till mig
godnattkyssar och godmorgonkyssar

där havsläpp och strandläpp möts
står en späd liten duva av skum

en liten duvunge av evighetsskum
som skälver av lyckobruset
från gudomsdjup i hav och land

vid en tidegärdsbön

ibland måste man sitta
och bara låta orden vara

lyssna till dem utan att lyssna
så att de får tillfälle att bli vad de är

vem sade att du måste förstå och följa med?

ord kan ha fingrar
kan smeka min tankevärlds kropp i sömn

var trygg hos orden
som du är hos din älskades kropp

ord är kropp

förstå ej
kropp är outgrundlig närhet

älskande förstår varandra bäst med kropp
i närhetens smekande stillhet

den som vill finna orden måste mista dem
betydelse, klang och mening

lyssna
men lyssna ej
somna vid ordens bröst

ord är inte ord, utan ord

omöjligt att säga

att lyssna sig ut ur mina ord in i dina
utan att längre passa in dina ord i mina
är att stiga ut i närhetens tomma mörker

förstå ej

ord är kött

när jag lyssnar till tystnaden

när jag lyssnar till tystnaden
är det som om tystnaden lyssnar till mig

men när två lyssnar sig in i varandras dolda rum
då har tiden blivit evighet
ty den har gått ut ur sitt eget väsen och in i mitt

när jag har gått ut i allt
och allt har gått in i mig
då är allt bara
lyssna

- - -

den natt allt blev Du
nådde spermien ett litet ägg
som hette Jag

frihetens nysnö

första snön i höst
en mild tröst
kysser Guds och Jordens nakna, mörka bröst
ut ur mina händer

men Ditt ljus doftar
barndom och nyfött jubel
doftar molnhimlens frihet

himlens rymd skall vara mellan oss

Dina bröst behöver friskhetens kalla slöja
vår kärlek behöver frihetens oberoende
för att brinna djupare nästa vår

jag trodde snön var vår ensamhet och vemodslängtan
men det var kärlekens friskhet och rymd
frihetsstyrkan
det öppna ljuset i vår kärleks natt.

du behöver inte tro på mig

människa
du behöver inte tro på Mig
för jag är där ändå
anonymt i dina celler och muskler
för att skydda dig från min makt
och värna om din frihet att inte tro.

h. Gud och jorden

en regnig dag

nu gråter himlen

av glädje över att jag finns till

Jag fann inte tystnaden i tystnaden

jag fann inte tystnaden i tystnaden, i gräset
på andra sidan
jag hörde den där jag satt bland det livliga folket
som vågor hörde jag den,
små vågor av ljud, med ytskum av snurrande babbeltorn

spänn inte emot oss, viskade vågorna
då drunknar du

då kände jag att vattnet smekte min hud
och viskade min hörsel ner från tankens tronstol

och hörseln blev kropp

den bredde ut sig i vågornas guppande smekningar
för att bäras av hundratals famnars urvatten
och jag sov i den tystnad, som bar deras skum
förnekelsens täckande skum

En människa vet inte att hon bär Universum i sitt Intets
livmodersvatten
innan hennes kropp hör bakom babblet på tankens tronstol
att tystnaden rör sig
som myran med sitt ägg på väg mot soluppgången

Muren

om det finns en mur emellan oss, min vän
så är den muren ej vår olikhet
så är den ej att jag är pessimist och du är optimist,
jag kritiker och du en troende
jag grubblarfilosof och du en enkel själ

den muren mellan oss, min vän, det är
vår rädsla för att skapa plats i oss åt det
som inte är en själv
vår rädsla för varandras människa, apa, katt,
ödla, fisk, och snigel, spindel,
varje fas i varandras evolution

jag har ofta gråtit när jag kramat träd
bara för att trädet så starkt bara var ett träd
och så starkt bara lät mig vara människa

om det finns en mur emellan oss, min vän,
så är den muren vår likhet
vår likhet i vår rädsla för vår olikhet

den muren är vår rädsla för vår ensamhet i kosmos
vår tomhet, vår egen obönhörliga
mysteriösitet och originalitet
ja den muren är ytterst vår rädsla för oss själva
vårt eget väsens stora Intetsdjup
den tomhet som allena kan ge plats
åt en annan människa i vår själ

i vår rädsla för varandras olikhet
kan vi lämna varann och leta efter
mera likasinnade vänner
men ytterst är varje människa en främling för oss
i sin gåtfulla mysteriösitet
och ju större likhet med oss själva vi letar efter hos våra vänner
desto tjockare är den rädslans mur som skiljer oss från dem

erotik är ytterst inte att förenas
men att våga skiljas och förtvåas

den celldelning som är all evolutions förutsättning

djupaste vänskap är ej att dela kärlek
djupast är vänskap när man vågar dela ensamhet

Daggdroppen

det finns en daggdroppe kvar på lövet
den faller
tungt ner på skymningens trolska fiol
glider mjukt ut över strängen
och den spelar färger och sagor ut över himlen

det dagas
det barnas på rosa kvällshimmel

ett barn lever bara om natten
när verkligheten är tyst som en sovande svan
och borrar sin skarpa näbb in under sin milda vinges skydd

en daggdroppe lever av natten

det spröda i människan lever
av några få ögonblick
då tårar skymmer blicken